

по обширния океанъ, но сѣ нѣма пуститѣ Сандвичеви острови. Нему му се иска да затвори книгата и атласа, па да изкочи да иде на пързалката да погледа малко, но като си спомни че трѣбва да поправи слабата си бѣлѣжка, пуца пакъ прѣста си въ пжтешествие по океана и дири проклетитѣ острови. Най-сетнѣ намѣрва ги и му отлеква. И пакъ отнозо започва да прѣговаря уроцитѣ си.

Въ това врѣме се чува нѣкакъвъ лекъ шумъ въ астрето, почуква се на вратата и слѣдъ малко въ стаята нѣкакъ нерѣшително влѣзватъ двѣ госпожи.

— Извинете, госпожо, за безпокойствието, говори едната отъ тѣхъ на Дечковата майка.

— Ние сме отъ комитета по събиране помощи за бѣжанцитѣ отъ Македония казва другата. — Длѣжни сме, знаете, да изпълнимъ дълга си къмъ тия наши нещастни сънародници добави тя.

Двѣтѣ тия дами принадлежатъ на най знатното столично общество.

Дечковата майка ги поканва да поседнатъ да се постопятъ, и като разбира мисията имъ, видимо се смущава: тя нѣма пари, освѣнъ нѣкакъвъ половинъ левъ, останалъ отъ сумата, която ступанътъ ѝ обикновено остава до доврѣщането си а той на другия день се слѣдва да доде. Какво да се прави? Тя се черви и мисли, какъ да излѣзе изъ лошото положение, безъ да помислятъ господжитѣ, че тя отказва да даде приличната помощъ.

Между това господжитѣ галятъ дѣцата, разговарятъ съ Дечка, който не малко е изненаданъ отъ необикновеното посѣщение

— Ахъ, какъвъ студъ е навънъ! Колцина нещастни измежду тия клетки бѣжанци ще се поболѣятъ! казва едната госпожа, послѣ, като се обръща къмъ стопанката и продѣлжава: — прѣластавете си, госпожо, дѣца малки, като вашитѣ спасени отъ турскитѣ звѣрства, се намиратъ въ най-лошо положение прѣзъ тая остра зима. Родителитѣ на повечето отъ тия злочести създания сж изклани а тѣ, бѣднитѣ, се осланятъ само на насъ — тѣхнитѣ сънародници, тѣхнитѣ втори майки и бащи. А пѣкъ колко, колко нещастни хорица сж побѣгнали съ по една само дреха, като сж изгубили всичко, всичко дори и дѣцата си!

Дечковата майка слуша почти просълзена; слушатъ и двѣтѣ ѝ малки дѣца, прѣстанали да играятъ; слуша и Дечко, блѣденъ, настрѣхналъ, а въ очитѣ му блестятъ сълзи.

— Нещастни, нещастни македонци! Наистина правителството се грижи за тѣхъ, забѣлѣза другата госпожа, но това е мал-